

- Havið náttúruna, fugla- og djóralív frammalaga í huga

Skótálívið og náttúran hava alltið verið sum eitt, og ein kann siga, at skótálív er útlív. Í hvussu er hjá gulu skótunum er tað soleiðis, at tær ymsu patruljurnar hava fuglanøvn. Tað er ikki løgi, at tann sum ferðast nógv í henni, fær stóran alsk til náttúruna og lívið har er. Náttúra okkara er so ómetaliga djúp, hon hevur sína egnu rútmu og egnu rødd - ella røddir, segði Finnur Helmsdal m. a. í Grækarismessurøðuni næstseinasta sunnudag

Góðu áhoyrarar, skótar og hornorkestur!

Fyrst fari eg at takka gulu skótunum fyri at sýna mær tann heiður at biðja meg til røðaraá grækarismessuhaldinum, men eg skal lova tykkum kòldu, at eg skal gera skjótt av.

At vera smádrongur í Havn

fyri 40 árum síðan var mangan bæði stuttligt og spennandi. Men tó ikki sunnudagar, tá man skuldi vera sunnudagsklæddur og tí ikki slapp at spæla sum hinar dagarnar. Sat inni mangan sunnudagseinna-partin og alt var so keðiligt. At kvøðuljómar og gudstænastan rungaðu í radiotólinum gjørdi tað ikki lætt-

ari hjá spælisjúka smádronginum. Tá var jú einki sum at sjónvarp í Føroyum. Tí var tað kærkomið, tá okkurt serstakt var á skránni, sum t.d. tá ein slapp við mammu oman á Vagði til grækarismessuhald. Seinni, tá ein bleiv úlvaungi og síðan rungaði, var ein við í skrúgonguni.

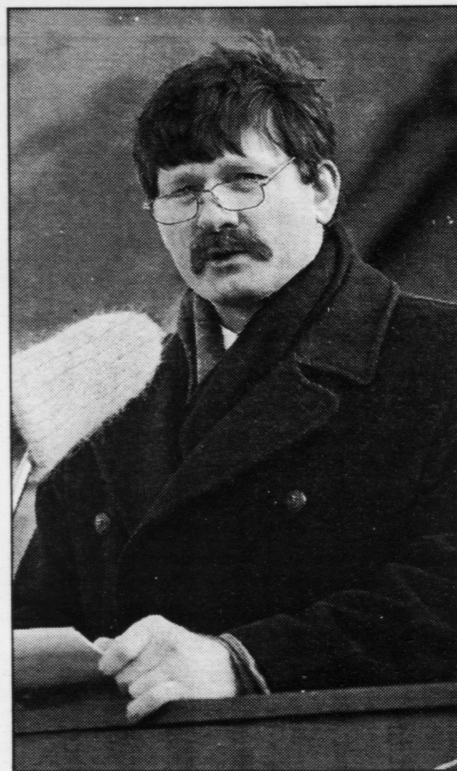
Hví eg bleiv gular skóti

veit eg ikki, tí har sum eg búði var tað bert Hoydalsvegurin, sum skar meg frá KFUM og Havnará frá SSB. Men hveði Álvheygg eisini havt KFUM skótararnar um hendi, var eg uttan ivað endaður hjá teimum. Tað er helst mangan tilvild, sum ræður, tá ein velur felagskap at virka í.

Eg minnst ymist frá tí at ganga skrúgongu og frá skótálívinum annars. Mangan var illfýsi og kalt, og har stóðu við dreingir í stuttum buksum og gentur í niðurdeili. Tá vóru mong bæði blá og kòld barnalør á Tinghúsvøllinum. Og tá vóru drúgvu røðararnir sanniliga ikki populerir. Ein kona nakað eldri enn eg segði mær frá ein dagin, at tað hjálpti hjá henni at hugsa um, at hon skuldi niðan í Frelsunarherin at fáa kaka og bollar aftaná skrúgonguna. Ein minnst eisini hvussu trupult tað mangan var at ganga í takt, og meira enn eina ferð varð ein sparkaður á hælslunna.

Minnst eisini hvussu vit aðrir øvunda teimum, sum sluppu at bera okkurt flaggið undir skrúgonguni. Tað var eitt ærufult starv. Og so hvussu skrappar ein helt teir hálvvaksnu skótararnar vera, sum gingu við upprullaðum ermum.

Hóast eg ikki so bleiv gamal hjá gulu skótunum, so havi eg alltið havt stóra viðring fyri skótaarbeiðinum. Havi alltið hugsa um skótálívið, sum nakað mennandi bæði til líkams og sálar, sum ein góða fløgu í tað lívið, ein skuldi liva. Og ivaleyst hevur skóta-

Finnur Helmsdal helt grækarismessurøðuna hesaferð

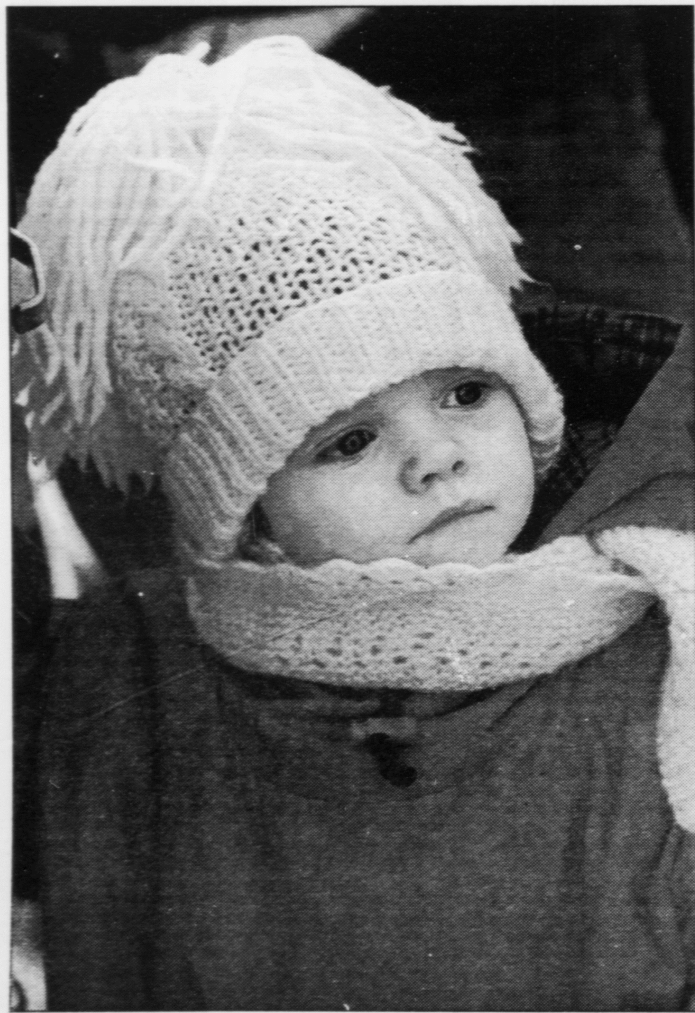
lívið og tað ein lærir har, hvat stóra ávirkan á lívið hjá mongum. Um tú hugsar afturá, so fer tú kanska at á-sanna, at nógvar uppgávur í lívi tínum eru loystar í tráð við tað, tú lærði hjá skótunum. Kanska eru tað ikki so sjaldan meginreglur frá skótálívinum sum liggja til grund fyri stórar og týðningarmiklar politiskar avgerðir og aðrar við.

Ein meginregla hjá skótunum er alltið at vera til reiðar. Til reiðar at hjálpa øðrum, at taka tung tøk saman við øðrum. Ein onnur meginregla er, at ein skóti skal vera sjálvbjargin, at hann skal duga at fóta sær, hóast hjálptólini mangla. Her krevst, at ein er treiskur og umhugsin, men ikki minst tolin. Hin vegin skal skótin eisini geva felagskapinum stóran ans. Hesir og aðrir týðandi eginleikar eiga vit sum einstaklingar og eisini sum tjóð at gera til okkara. Nú fær ein møgulega ta fatan, at tey, sum eru ella hava verði skótar eru hálv yvirmenniskju, og soleiðis er sjálvsagt ikki. Men tað er hugnaligt at vit sær, at tað finnast felagskapir, sum leggja dent á at læra ungdom okkara at siggja tað positiva í at menna og skjatta um persónligar eginleikar. Ikki bert fyri at gerast dugnaligari sjálvur og fáa stórri sjálvsálit, men minst líka nógv at frama fyri medmenniskjuni og tjóðini sum heild. Haldi eisini, at vit kunnu siga, at eitt slag av javnstøðu valdar innan skótarrørsluna. Tí har gera genturnar tað sama, sum dreingirnir, undir somu umstøðum. Tað er eisini latið mær fortalt, at skótar gera nógv

av at síða, har høgt er, og at genturnar eru eins idnar í hesum og dreingirnir.

Skótálívið og náttúran hava alltið verið sum eitt, og ein kann siga, at skótálív er útlív. Í hvussu er hjá gulu skótunum er tað soleiðis, at tær ymsu patruljurnar hava fuglanøvn. Tað er ikki løgi, at tann sum ferðast nógv í henni, fær stóran alsk til náttúruna og lívið har er. Náttúra okkara er so ómetaliga djúp, hon hevur sína egnu rútmu og egnu rødd - ella røddir. Og er fuglaljóði ein bertakandi partur av hesum. Náttúran er eisini eitt prógv um, at Skaparin higartil er tann einasti, sum hevur megnað at skapa eitt livandi listarverk. Um hon vísir seg í fagraða blóma ella í harbaðlum veðri.

Eg minnst hvussu vit plagdu at fara um kvøðararnar niðan í Varðaholuna at kynda leirbál, steikja eitt-hvørt og syngja úr skótasangbókini afturvið. Var ongantið so heppin at vera við á skótalegu, men vit vóru mangan úti í alskyns veðri til kappingar o.a. Minnst serliga eina forðarænnin, kavi var og rattuligur vetrarkuldi. Leidin lá úr Krákugjógv yvir Húsareyn oman í Havnardal og so aftur til Havnar. Ein strævin og kaldur túrur, men so væl tilrættislagdur og spennandi, og tí eitt stórt upplívlis. Kapping og kappingarhugur gekk sum ein nerv gjøgnum skótarrørsluna. Og eg gloymi ongantið, at eg spilti patrulju okkara møguleikan at vinna Stórukaping, tí eg stoppaði við dupultum tráði. Omma mín hevði annars nýtt nógv tíð upp á at læra meg at stoppa. Og hæddarpunkt-

Finnur Helmsdal: - Vit skulu í øllum hesum umhvørvisi ikki gloyma tjaldrið, sum vit bjóða vælkommum í dag. Um tað er Nólsoyar Páll, sum hevur gjørt tjaldrið til tjóðfugl okkara, ellatað er eginleikar tess, veit eg ikki. Men tjaldrið er ein kærkomin gestur, sum boðar frá ljósari tíðum, og kenur sum vernd hjá tí veikara